

4.s.i Advent d.18.12.11. Johs.3,25-36.

Der rejser sig stadig en mængde skillemurer mellem mennesker, ikke blot mellem nationer og forskellige folk, men også inden for folket mellem forskellige klasser – og ikke blot det. Skillemure rejstes også mellem dem, der synes at skulle stå hinanden nær og høre sammen. Det bliver til stadighed bekræftet, at enhver er sig selv nærmest, enhver må sikre sig selv først: sin egen økonomi, sin egen fremgang, sin egen stilling, sin egen ære, anseelse og indflydelse.

På alle områder gør konkurrencen sig gældende: dette at komme højre op end andre.

Og anderledes var det så men ikke for Johannes Døberens disciple. Som tiden gik, fik de øje for, at Jesus var blevet en farlig konkurrent til deres egen mester.

Det var ellers begyndt så godt. Det var i Judæas ørken, Johannes var trådt frem, altså et afsides sted derude ved Jordanfloden. Men alligevel drog hele Jerusalem og hele Judæa og hele egnen omkring Jordan derud, ja selv Jesus kom derud og lod sig døbe.

Men nu – nu så det ganske anderledes ud. Jesus var begyndt for sig selv og *alle kom til ham*, siger Johannes disciple. Han kan snart konkurrere Johannes Døberens ud. Hvad der skal gøres, siger hans disciple ikke noget om. De ved det formodentlig heller ikke selv; men noget må der gøres. Det er de i hvert fald enige om – så derfor sætter de deres mester ind i, hvordan situationen ser ud og at det kan se faretruende ud for Døberens og hele hans stilling. Så må han jo selv tænke over og bestemme sig for, hvad der skal ske! Men efter disciplenes opfattelse er det i hvert fald givet: Han kan ikke sådan uden videre lade det ske, at fra sin ansete stilling, fra berømmelsens højde, skal synke ned til slet ingen ting at være.

Men Johannes forbavser dem. Han forstår det anderledes. Han vil slet ikke hævde sig eller sin stilling eller sin hidtidige indflydelse. Han vil ikke konkurrere! Han vil ikke i Kristus se en konkurrent. *Den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle*, siger Johannes. Og dermed er der draget et andet skel end de skel som skiller det ene menneske fra det andet og som hæver det ene menneske over det andet.

Det skel, som Johannes drager ved sine ord, er anderledes end de skel, der skiller mennesker – fordi det skel, han drager, skiller mellem det, som er nedentil og det som er oventil. Det drejer sig om et skel mellem dem, som er af jorden og ham, som er ovenfra.

Hvor dygtigt vi en klarer os i konkurrencen; hvor højt vi end når op over medmennesker i et eller andet forhold, materielt eller åndeligt, så vil vi altid være nedentil, dem som hører jorden til. Også på det religiøse område finder der kappestrid sted, hvor den ene anses for at være mere gudfrygtig end den anden, mere troende, mere lydige mod Gud og Gud nærmere end andre. Men ligegyldig hvor højt vi end når op over vore medmennesker, så vil vi altid være på den samme side af det skel, som Johannes Døberens drager og som skiller mellem dem, som er nedentil og ham som er oventil og over alle. *Den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk*, siger Johannes Døberens. – *Af jord er du kommet og til jord skal du blive!* De ord lyder til os en dag, hvor vi ikke svare igen. . Og de ord bliver vi også nød til at bøje os for i dag. Vi er kommet af jorden.. Og hvor vidt vi end drev det i konkurrencen og hvor højt vi end svang os op, så skal vi dog vende tilbage til jorden. Og al vor herlighed – også den religiøse – er *græsset lig på ager, i morgen er det hø, en rose fin og*

fager, der dufter for at dø. Den, som er af jorden, er jordisk! Og vi kan ikke hæve os op derfra og nå det himmelske.

Til himlen føres vi kun af ham, som er ovenfra nemlig Kristus. *Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen,* siger Johannes Døberen.

Det minder om Jesu eget ord, når han taler om sig selv som vin- stokken og disciplene som grenene: *Skilt fra mig kan I slet intet gøre.*

Vi har lyst til at protestere. Vi synes, at der er så meget, vi kan. Og det er da også ganske rigtig. Ingen tvivl om det. Men samtidig bliver vi også nød til at holde os det for øje, at hvad vi kan og hvad vi gør, har som forudsætning dét, som vi ikke har givet os selv: **livet!** Dette, at vi i dag er raske og kan gå omkring og gøre vores arbejde; dette, at vi i disse dage kan forberede julen og i den anledning gøre så mange ting, det har da som forudsætning, at vi får og til stadighed får givet livet.

Johannes' ord om, at vi intet kan tage, uden det bliver givet os fra himlen, det er således i første række et ord om, at Gud er Skaberen, som giver os livet, så vi kan alt det, vi render rundt og praler med, at vi kan.

Du kan intet tage, uden det blive givet dig fra himlen. Det gælder jo også den jul, vi nu er i færd med at forberede. Den travle juleforberedelse har jo som sin klare forudsætning, at Gud **gav** os sin søn; lod ham blive født i en ussel stald i Davids by, Betlehem – med det ene formål at frelse os mennesker.

Frelsen! – også den rækkes os. Den kan vi ikke selv tage, men den gives os af det barn, der blev født i den usle stald i Betlehem. Vi kan ikke af os selv løfte os op fra det jordiske til det himmelske hverken ved vores tro, vore ellers så gode gerninger eller vores store fromhed. Frelsen gives os – eller som en engang har sagt, at hvis vi kommer i himlen, så er det ikke fordi vi selv går derind på vore egne ben, men så er det, fordi vi bliver båret derind af Kristus. Vi an ikke slev løfte os far det jordiske til det himmelske.

Den, der er af jorden, er jordisk! Det er en kendsgerning. Det er en sandhed, der fortæller os, hvor vi foreløbig hører hjemme – på jorden. Her har vi vor virkeplads, vor gerning, vort ansvar. Vi kan slet ikke vælge anden virkeplads, slet ikke gribe nogen anden gerning, slet ikke påtage os andet eller større ansvar.

Men dette, at der trækkes et skel mellem ham, der er oventil og os der er nedentil og henvist til et liv på denne jord – det er jo ikke ensbetydende med, at vi skal være forladt på denne jord. At vi vises hen til dette liv, disse hverdage, denne jordiske til- værelse – det betyder ikke, at vi skal stå alene med det, der er vort og forsøge at klare det hele selv ved egne kræfter.

Nej, for han, der er ovenfra kom dog herved til det jordiske julenat i barnet i Betlehems krybbe. Jesus kom herved for at være midt iblandt os og os alle lige nær. Vi skulle ikke være overladt til os selv i dette jordiske liv og heller ikke i døden. Dér vil han også være os nær og bære os fra det jordiske til det himmelske, således at det ikke blot hedder: *Af jord er du kommet, til jord skal du blive* – men også: *af jorden skal du igen opstå.*

Amen.